

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A lopott tekintet melege**

# 1. A lopott tekintet melege

Nap-Imre

Alinda a még mindig ingadozó wattmérő kijelzőjét figyelte, miközben tüdejét égette a tikkadt, ózonszagú levegő. A túlterhelés elcsültével a szomszédos pedálsorról lassan közelebb lépett János, a G534-es azonosítójú munkás. Tekintetében nem a kolónia fagyos, gépies fegyelme tükröződött, hanem valami tiszta, makacs melegség, amint az idős asszony megviselt, remegő kézfejére nézett.

– Hagyd ezt, János – mormolta a nagymama szorosan összefogva a markolatot. Hangja szándékosan hűvös volt, de a szeme sarkában megrebbent a félelem. – A szabályzat tiltja a szektorok közti közeledést. Nincs értelme kockáztatnod.

– Nem nézhetem tétlenül – felelte János halkán, miközben óvatosan egy kiszolgált szigetelőgumit csúsztatott a nagymama kopott pedáljára, hogy enyhítse a csontokat rázó ütődéseket. – Bírnod kell.

– Menj vissza a helyedre! – vágta rá a nagymama szigorúan, a kolónia törvényeire hivatkozva, ám elutasító mozdulata mögött elfojtott hála bujkált. Évek óta őrizte magában ezt a csendes vonzalmat az idős férfi iránt, mégis a félelem tartotta közöttük a falat.

Alinda figyelte kettőjüket, és a mellkasát melegség járta át. A sötét csarnokban, az Őrszem árnyékában is megmaradt valami elpusztíthatatlan az emberből. A lány tudta: amíg ez a szikra él, a kolónia falai mögül is vezet ki út a napfény felé.